

(Kort bemærkning).

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil gerne spørge, om det er noget, vi i CD har misforstået, eller det er De Radikale: Den hundredkroneseddel, som faren skal betale, er ikke fradragsberettiget i skatten. Det er jo der, det administrative bøvler er, at det, han normalt betaler, er skattefradragsberettiget, men de nye 102 eller 108 kr., hvor meget det nu bliver, mener jeg, der i lovforslaget står, han ikke må fratrække. Det vil jeg meget gerne have belyst.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg tror, jeg til det sidste kan svare, at det er CD, der har ret i fortolkningen.

Om forslaget vil jeg sige, at Enhedslisten ikke kan støtte det. Forslaget går jo i al korthed ud på at flytte en del af forsørgelsen af børn, der vokser op hos enlige forsørgere, fra det offentlige til den forælder, der har bidragspligt.

Børnetilskuddet til enlige forsørgere nedsættes, men samtidig forhøjes normalbidraget med samme beløb. Det ser jo umiddelbart vældig uskyldigt ud, men det medfører altså forringelser for en række grupper, som ikke nødvendigvis er dem, der har allerbedst råd. Samtidig med forhøjelsen af normalbidraget ændres fradragsretten, så forhøjelsen på de 1.224 kr. årlig ikke kan trækkes fra – og det var det, CD spurgte om.

For en gruppe af landets allerfattigste, nemlig kontanthjælpsmodtagerne under 25 år, betyder det en hel mærkbar forringelse. De får i dag et tillæg til sultecirkulæretaksten, der svarer til normalbidraget. Dette tillæg forhøjes med det beløb, vi taler om, men det skal der så betales skat af, så reelt kommer de jo altså til at betale halvdelen af forhøjelsen selv.

Når den månedlige indtægt er så lav, at man efter betaling af husleje og andre faste udgifter typisk har mellem 1.000 og 1.500 kr. månedlig til kost, tøj, lommepenge osv., ja, så er 50 kr. mindre om måneden ikke en bagatel. Det er måske mad de sidste to dage i måneden eller fødselsdags- eller julegaver eller lignende til barnet, der må vælges fra i den anledning.

En anden gruppe, der rammes, er børn, hvis forældre er i fængsel i mere end tre måneder, og som bor hos den ikkefængslede forælder. Til hjælp til forsørgelsen af dem får man i dag børnetilskud. Fremover vil sådan en familie have det beløb, 1.224 kr., mindre pr. barn pr. år.

Når man ved, hvor belastende det er for en familie og ikke mindst børnene, når den ene

forælder bliver anbragt i fængsel, så forekommer det besynderligt, at de nu skal tildeles en tillægsstraf, nemlig færre penge til de daglige fornødenheder. Familien er i forvejen ved indsættelsen frataget den ene forsørger – nu skal de også fratages en del af eksistensgrundlaget.

Det er selvfølgelig rigtigt, at fraskilte par ofte tilsammen vil have en større disponibel indkomst, end de havde, da de boede sammen. Til gengæld har de altså også fået to huslejer, to elregninger og to varmeregninger og to husstandsforsikringer osv.

Den bidragspligtige forælder har som regel andre udgifter end bidraget til sine børn. Det er ikke gratis at have samkvem. Der er udgifter til kost, logi og rejser. De fleste samkvemsforældre gør sig store anstrengelser for at vise børnene, at de stadig er en elsket og vigtig del af deres liv. Derfor er deres nye hjem indrettet med plads til børnene. Nogle gange har samkvemsbørn deres eget værelse. Nogle gange har de måske en krog, en plads i et hjørne til deres personlige ting. Men det betyder altid ekstra udgifter, udgifter til en større bolig – uden boligstøtte vel at mærke – for samkvemsbørn indgår jo ikke i boligstøtteberegningerne.

Alle taler om, hvor vigtigt det er for et barn at have to forældre, uanset om de bor sammen eller ej; to forældre, der begge er aktivt til stede i barnets liv, uden at barnet bliver en brik i de voksnes konflikter. Det her forslag gavner i hvert fald ikke barnets mulighed for at fastholde de to forældre.

Når et par går fra hinanden er der næsten altid en såret part. Uanset hvor stor umage de voksne gør sig, bliver barnet påvirket af forældrenes forhold. Det kan tage mange år, før man lærer at være i stue sammen, når barnet skal hentes eller afleveres i forbindelse med samkvem. Når følelserne tager over og fornuften deponeres, kan hvad som helst blive konflikt-emne, og det er lige præcis det, der sker. Hvis man f.eks. er en forsmået ægtefælle, der nu skal bo helt alene, og som lod det meste af indboet blive af hensyn til børnene osv., ja, så kan man meget nemt komme til at føle sig meget uretfærdigt behandlet. Det hele er i ruiner, og det samme er økonomien, fordi man skal til at etablere sig forfra, og oven i det skal man så betale et bidrag. Derfor bliver bidraget i sig selv til et konflikttemne mellem forældrene. De konflikter bliver i hvert fald ikke mindre af, at bidraget bliver sat op.